



Arrest

nr. 194 773 van 9 november 2017
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 31 juli 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 juni 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 september 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 oktober 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat V. HERMANS *loco* advocaat A. ALENKIN en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine te zijn, afkomstig uit het dorp Alkhan-Kala, gelegen in de Tsjetsjeense Republiek, Russische Federatie. U verliet uw land van herkomst in september 2008 samen met uw moeder, L. A. (...) (O.V. X), en uw zus, S. A. (...) (O.V. X). U en uw zus waren nog minderjarig. Na een kort verblijf in Polen reisden jullie verder naar België, waar jullie aankwamen op 26 september 2008. Uw moeder diende diezelfde dag nog een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Op 14 november 2008 werd door de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing tot weigering van verblijf genomen omdat de Poolse autoriteiten onder de Dublin-reglementering verantwoordelijk waren voor de behandeling van de asielaanvraag.

Zonder terug te keren naar Polen diende uw moeder op 11 mei 2009 een tweede asielaanvraag in. Het Commissariaat-generaal nam ter zake een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus op 12 mei 2010. Het beroep dat uw moeder daartegen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen indiende, werd op 27 december 2010 negatief afgesloten.

Op 26 augustus 2013 diende uw zus, inmiddels meerderjarig, een eerste asielaanvraag in. Op hetzelfde ogenblik diende uw moeder een derde asielaanvraag in. In het kader van beide asielaanvragen werd door het Commissariaat-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen op 7 november 2013. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd op 30 januari 2014.

Jullie verlieten het land niet en uw zus S. (...) vroeg een tweede maal asiel aan op 20 februari 2014. Op 17/03/2014 sloot het Commissariaat-generaal deze tweede asielaanvraag af met een weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Uw zus ging tegen deze weigeringsbeslissing niet in beroep.

In maart 2014 reisde u met uw moeder en zus naar Duitsland, waar uw moeder en uw zus een asielaanvraag indienden. Op 29/09/2014 werden jullie door de Duitse autoriteiten gerepatrieerd naar België omdat België verantwoordelijk werd geacht voor de behandeling van de asielaanvragen. U was inmiddels meerderjarig geworden.

Op 30/09/2014 diende uw moeder voor de vierde maal, uw zus voor de derde maal en u voor de eerste maal een asielaanvraag in bij de Belgische instanties. Jullie kunnen niet terugkeren naar Tsjetsjenië omwille van de problemen die uw moeder in Tsjetsjenië ondervond met haar broer en omwille van de problemen die jullie hadden met een Tsjetsjeense vrouw in het opvangcentrum genaamd R. (...), en haar kinderen. R. (...) dreigde ermee jullie in Tsjetsjenië te laten doden door haar man, die hoge connecties zou hebben, uit wraak omdat uw moeder en uw zus R. (...) en haar dochter beledigd hadden tijdens een ruzie. U vreest ook uw vader omdat u van hem bent weggelopen. Verder geeft u aan dat u in Tsjetsjenië niet naar school kan gaan en dat u geen werk zou vinden.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u volgende documenten neer: foto's van uw moeder met R. (...), een e-mail van dhr. Y. S. (...) gericht aan uw advocaat en twee Belgische psychiatrische attesten op naam van uw moeder.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat de motieven die deel uitmaken van de reden van uw vlucht en van uw terugkeervrees verbonden zijn met de asielmotieven die uw moeder reeds aanhaalde in het kader van haar asielaanvragen, met name haar problemen met haar broer, uw vrees voor uw vader en diens familie omdat u zou zijn weggelopen en jullie vrees voor de echtgenoot van een zekere R. (...) (CG 1 p.9). Vooreerst dient te worden benadrukt dat de tweede en derde asielaanvragen van uw moeder door het Commissariaat-generaal werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat de geloofwaardigheid van haar asielrelaas op wezenlijke wijze ondermijnd werd en de door haar aangehaalde feiten of redenen niet als bewezen werden beschouwd. Het beroep dat uw moeder tegen de beslissing naar aanleiding van haar tweede asielaanvraag aantekende, werd door de Raad voor Vreemdelingen (RvV) verworpen. De beslissing en beoordeling naar aanleiding van haar derde asielaanvragen werden in beroep door de RvV bevestigd. Uw moeder tekende hiertegen geen cassatieberoep aan bij de Raad van State. Bijgevolg resten er haar geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot haar vorige asielaanvraag en staat de beoordeling ervan vast. Aangezien ik ook in het kader van de vierde asielaanvraag van uw moeder de beslissing nam tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees van vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Voor een uitgebreide weergave van de motieven waarop de beslissingen van uw moeder steunen, verwijs ik graag naar haar beslissingen. Van de beslissingen die werden genomen naar aanleiding van uw moeders tweede en derde asielaanvraag werden kopieën toegevoegd aan uw administratieve dossier. De beslissing die ik nam naar aanleiding van haar vierde asielaanvraag luidt als volgt:

“De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde)

beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

U slaagde er echter niet in aannemelijk te maken dat er in uw hoofde bij een eventuele terugkeer naar uw herkomstland sprake zou zijn van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

Vooreerst dient benadrukt te worden dat, nadat uw eerste asielaanvraag door de DVZ werd afgesloten met een weigering van inoverwegingname (26 quater Polen), uw tweede asielaanvraag door het Commissariaat-generaal werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag op wezenlijke wijze ondermijnd werd en de door u aangehaalde feiten of redenen niet als bewezen werden beschouwd. Zo werden uw verklaringen ten overstaan van de Poolse en Belgische asielinstanties tegenstrijdig bevonden en werd vastgesteld dat u incoherente verklaringen aflegde met betrekking tot uw scheiding. Uw verklaringen over uw identiteitsdocumenten waren bovendien strijdig met de door u voorgelegde documenten en met uw voorgehouden asielaanvraag. Het beroep dat u hiertegen aanhangig maakte bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd verworpen omdat u niet ter terechtzitting verschenen was en u er evenmin vertegenwoordigd was. U hebt geen cassatieberoep ingediend bij de Raad van State. Ook uw derde aanvraag werd door het CGVS afgesloten met een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming, nadat werd geoordeeld dat u geen nieuwe elementen aanbracht die op duidelijke wijze aantoonde dat de beoordeling van uw vorige asielaanvraag incorrect was. De door u neergelegde brief van uw zus was niet bewijskrachtig en uw verklaringen over bezoeken en bedreigingen aan uw zus omwille van u werden ongeloofwaardig bevonden. Verder werd de actualiteit van uw relatie met een Iraanse man betwist en bijgevolg ook uw opwerping dat u omwille van deze relatie problemen zou kennen bij terugkeer naar uw land van herkomst. Bijkomend rees een sterk vermoeden dat jullie in 2011 nog naar uw land van herkomst zouden zijn teruggekeerd, hetgeen de geloofwaardigheid van uw asielmotieven verder aantastte. Het beroep dat u tegen deze beslissing aantekende werd door de RvV negatief afgesloten en de beoordeling van het CGVS werd bevestigd. U tekende hiertegen geen cassatieberoep aan bij de Raad van State.

Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige asielaanvraag en staat de beoordeling ervan vast. Aangezien u in het kader van onderhavige asielaanvraag ondermeer volhardt in het vluchtrelaas en de asielmotieven die eerder als niet bewezen werden beschouwd, mag er van u worden verwacht dat u gegevens of elementen aanbrengt die een ander licht werpen op de uitkomst van uw laatste asielaanvraag.

In casu kom ik tot de slotsom dat u geen dergelijke elementen naar voren brengt.

Uit uw administratieve dossier blijkt immers vooreerst dat u naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen bijkomende inhoudelijke verklaringen hebt afgelegd en evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken hebt aangebracht die betrekking hebben op de asielmotieven die u hebt aangehaald in het kader van uw tweede en derde asielaanvraag, namelijk dat u uw land van herkomst bent ontvlucht omdat u erewaak vreesde vanwege uw broer nadat u aangerand werd door een Kadyrovtzi genaamd A. (...). U beperkt zich integendeel louter tot een verwijzing naar deze asielmotieven die u in het verleden hebt uiteengezet (CG 2 p. 3-4), en die op geen enkele wijze als aangetoond worden beschouwd.

Hoewel u ten overstaan van de DVZ aanvankelijk op geen enkele manier nog verwees naar de problemen met uw ex-schoonfamilie (DVZ 4e AA rubriek 18), verwees u hier wel naar tijdens uw gehoren ten overstaan van het CGVS. U herhaalt dat uw kinderen slecht behandeld werden bij hun tantes langs vaderskant en dat u de kinderen ontvoerde. Omwille hiervan zou u nog problemen vrezen met (de familie van) de vader van uw kinderen (CG 1 p.6, p.9, CG 2 p.2). Indien deze vermeende problemen met uw ex-schoonfamilie werkelijk een reden zouden vormen waarom u niet terug zou kunnen keren naar Tsjetsjenië, mag evenwel verwacht worden dat u hiernaar zou refereren wanneer u specifiek gevraagd wordt wat er volgens u zou gebeuren bij een eventuele terugkeer, wat niet het geval bleek (DVZ 4e AA, CG 1 p.3).

In dit verband dient voorts opgemerkt te worden dat uw beide kinderen inmiddels meerderjarig zijn, het vraagstuk over hoederecht is dan ook nog weinig relevant. U geeft zelf al aan dat uw zoon inmiddels aanzien wordt als gezinshoofd (CG 1 p.9). Uit uw verklaringen blijkt verder nog dat uw schoonfamilie al sinds 2008 niet meer bij uw familie zou geweest zijn en er geen contact meer is geweest tussen de

beide families (CG 1 p.11-12). Er zijn dan ook geen aanwijzingen van enige actuele dreiging vanwege uw ex-schoonfamilie.

Bovendien dient te worden vastgesteld dat jullie verklaringen omtrent de houding van uw ex-schoonfamilie en de manier waarop de kinderen onder uw hoede kwamen voorafgaand aan jullie vertrek uit Tsjetsjenië niet geloofwaardig zijn. Uw opeenvolgende verklaringen én jullie onderlinge verklaringen hieromtrent blijken immers manifest tegenstrijdig te zijn.

Zo stelt uw dochter dat u de kinderen persoonlijk van school kwam halen in september 2008, tijdens de schoolperiode, waarna jullie samen het land verlieten (CG 2 dochter p.6). U zou dus het initiatief tot de hereniging hebben genomen en uw kinderen vanop school ontvoerd hebben. Uw zoon daarentegen verklaarde dat hij en zijn zus op een ochtend besloten weg te lopen. Ze deden alsof ze gewoon naar school gingen, en zouden dan naar het huis waar u woonde zijn gelopen, waar ze met u werden herenigd. Meteen hierna zouden jullie samen het land hebben verlaten (CG 2 zoon p.7-8). In deze versie zouden de kinderen het initiatief tot jullie hereniging hebben genomen en kwamen zij zelf naar u toe. Uzelf tot slot beweerde dat uw zus de kinderen bij hun tantes thuis ging halen en ze per auto naar huis bracht, waarna jullie het land verlieten (CG 2 p.6-7, p.8). U verklaarde dus dat u het initiatief tot de hereniging nam, maar dat uw zus de kinderen van bij hen thuis ontvoerde. Nochtans had u hier zelf in het kader van uw tweede asielaanvraag andere verklaringen over afgelegd: met name dat de kinderen op een zaterdag waren weggelopen van bij hun tantes nadat u of hun tante hen had verteld dat ze aan de school zouden worden opgewacht om te vertrekken, waarna ze bij uw moeder toekwamen. Uw zus zou hen daar vervolgens zijn gaan ophalen en bracht hen naar u in Grozny, om die maandag samen te vertrekken (CG 22/09/2009, p. 13). Gezien het belang van dit scharniermoment mag verwacht worden dat jullie hierover coherenter verklaringen afleggen.

Geconfronteerd met de sterk uiteenlopende versies over deze cruciale gebeurtenis, kon u geen afdoende verklaring bieden (CG 2 p.7). U kan niet uitleggen waarom uw dochter andere verklaringen zou afleggen (CG 2 p.8). U stelt weliswaar dat uw zoon wellicht jullie vertrek verwarde met een incident dat ongeveer een maand ervoor had plaatsgevonden, toen de kinderen tijdens de zomervakantie (toen er geen school was) waren weggelopen van bij hun tantes (CG 2 p.8, p.4, p.7). Hierna zouden de tantes hen echter zijn komen terughalen van bij u thuis, volgens uw verklaringen (CG 2 p.4, p.7). Er moet echter opgemerkt worden dat uit de verklaringen van uw zoon duidelijk bleek dat het door hem genoemde incident zich tijdens het schooljaar afspeelde - de kinderen deden net 'alsof ze naar school gingen' om hun tantes om de tuin te leiden - en jullie meteen nadien samen vertrokken zouden zijn (CG 2 zoon p. 7-8), terwijl u het wegloop-incident (hetgeen zich maar één keer zou hebben voorgedaan) nadrukkelijk in de zomervakantie situeert (CG 2 p.7). Waar u nu telkens herhaalt dat dit wegloop-incident zich ongeveer anderhalve maand voor uw vertrek al afspeelde en de kinderen hierna nog terugkeerden naar hun tantes, en u eveneens aangeeft dat zij maar 1 keer zouden zijn weggelopen, stel ik vast dat deze verklaringen geheel strijdig zijn met wat u verklaarde in het kader van uw tweede asielaanvraag (CG 22/09/2009 p.13, CG 01/03/2010 p.6). Uw uitleg weet dan ook geenszins te overtuigen, en kan de vastgestelde pertinente en manifeste tegenstrijdigheden niet ophelderen. Bovendien blijken de verklaringen van de kinderen hierover ook onderling strijdig te zijn. Zo ontkende uw zoon bij confrontatie de versie van uw dochter (CG 2 zoon p.7-8).

Gezien de grote discrepanties in jullie verklaringen over dit schakelmoment, kan slechts geconcludeerd worden dat jullie de werkelijke omstandigheden betreffende de overdracht van uw kinderen bewust trachten te verbergen. Hiermee heeft u niet aannemelijk gemaakt dat u de kinderen zonder toestemming van uw ex-schoonfamilie zou hebben meegenomen naar het buitenland, én dat zij omwille hiervan nog problemen zouden creëren voor u of uw kinderen bij terugkeer naar Tsjetsjenië.

Er kan voorts nog gewezen worden op de verklaringen van uw dochter, door u beaamd (CG 2p.11), dat u het jaar voor jullie vertrek nog van uw schoonfamilie de keuze kreeg om uw kinderen permanent mee te nemen en dat de tantes van uw kinderen hen liever kwijt waren (CG 2 dochter p.4-5). Het is in het licht van voorgaande des te onaannemelijker dat u de kinderen korte tijd later zou "ontvoerd" hebben en omwille daarvan tot op heden nog problemen zou vrezen vanwege uw ex-schoonfamilie. Ook de verklaring waarom u in 2007 niet zou zijn ingegaan op het aanbod om uw kinderen zelf onder uw hoede te nemen zijn weinig overtuigend: u geeft aan dat u nergens naartoe kon met de kinderen en het niet mocht van uw grootvader (CG 2 p. 11), uw dochter stelt dan weer dat u werkloos was en geen geld had (CG 2 dochter p. 5). Uit het geheel van jullie verklaringen blijkt nochtans dat u degene was die het kindergeld ontving (CG 2 p.11) - hoewel de kinderen niet bij u verbleven - én u bovendien de laatste twee jaar voor uw vertrek tewerkgesteld was in een carwash (CG 2 p.4) én op de markt handel dreef (CG 22/09/2009 p.5-6). U verklaarde zelf overigens al te sparen om een eigen huis te bouwen (CG 22/09/2009 p.7). Dergelijke vaststellingen ondermijnen uw vermeende ernstige problemen met uw ex-schoonfamilie omwille van een strijd om het hoederecht van de kinderen des te meer.

Waar u tijdens uw eerste gehoor ten overstaan van het CGVS nog verwees naar uw relatie met de Iraniër R. (...) (CG 1 p. 6), werd tijdens uw tweede gehoor opgetekend dat deze relatie inmiddels reeds

beëindigd is (CG 2 p. 10). Er werd geen actuele vrees voor vervolging noch ernstige schade in uw hoofde vastgesteld omwille van deze relatie. Weliswaar zou deze relatie in het verleden de aanzet hebben gegeven tot problemen met de Tsjetsjeense gemeenschap (er werd over u geroddeld en u genoot een kwalijke reputatie), doch u verklaart hierover geen andere zwaarwichtige problemen te hebben gekend dan een dispuut met de Tsjetsjeense R. (...) en diens gezin in het opvangcentrum van Arendonk in 2014 (CG1 p.13, CG 2 p. 10-11). Uw familie in Tsjetsjenië zou weliswaar op de hoogte zijn van deze voormalige relatie, de geruchten en roddels zouden hen bereikt hebben, maar u bent niet op de hoogte van enige noemenswaardige reactie van uw familie hierop (CG 1 p.13). Het conflict met R. (...) had betrekking op uw relatie met R. (...) maar ging vooral over de omgang van uw dochter met medebewoners in het centrum (CG 2 p.9). Het conflict met het gezin van de Tsjetsjeense R. (...) zou eenmalig geëscaleerd zijn tot een scheld- en vechtpartij tussen uw dochter, R. (...)’s dochter, R. (...) en uzelf, uw zoon zou tussenbeide zijn gekomen (CG 2 p.9-10). De doodsbedreigingen die R. (...) uitte tijdens deze ruzie in het opvangcentrum doet u vrezen voor uw leven bij terugkeer naar Tsjetsjenië.

Hoewel het CGVS op zich niet betwist dat er in het opvangcentrum mogelijk spanningen waren tussen uw gezin en het gezin van R. (...), heeft u niet aannemelijk gemaakt omwille van dergelijk dispuut een reëel risico op vervolging of ernstige schade te lopen bij terugkeer naar uw land van herkomst.

Immers, jullie verklaringen over de bedreiging die R. (...) zou hebben geuit missen aannemelijkheid. U en uw dochter gaven duidelijk aan dat R. (...) voorafgaand aan de ruzie, toen de sfeer nog ontspannen was, meermaals te kennen gaf dat zij met haar kinderen voor haar echtgenoot op de vlucht was (CG 2 p.8-9). Dat zij tijdens jullie ruzie jullie dan bedreigde dat ‘haar man wraak op jullie zou nemen als jullie zouden terugkeren naar Tsjetsjenië’, is dan ook verstoken van elke logische zin en aannemelijkheid. Geconfronteerd met deze ongerijmdheid, liet u zich ontvallen “eigenlijk dat zijn mijn problemen niet, ik heb genoeg aan mijn eigen problemen.”(CG 2 p.9), om meteen daarna toch te moeten toegeven dat uw asielmotief net verband houdt met R. (...) en diens profiel (Ibid.).

Zij zou bovendien beweerd hebben dat haar man jullie kon doden ‘omdat hij een Kadyrovtsi was en hoge connecties zou hebben’. Het is dan ook uiterst opmerkelijk dat u en uw gezinsleden de naam en precieze functie van deze man niet kennen, en ook de familienaam van R. (...) of haar kinderen weten jullie niet (DVZ 4e AA, rubriek 15, CG 1 p.10, CG 2 p.2, p.8, CG 2 dochter p.2-3, CG 2 zoon p.6). Uw verklaringen en die van uw dochter omtrent de functie van R. (...)’s echtgenoot zijn overigens uitermate vaag en onderling weinig coherent: uw dochter geeft aan dat hij de rechterhand was van Kadyrov ‘ofzo’ (CG 2 dochter p. 2), u daarentegen vermeldt dat hij ‘iets met gevangenen’ deed, maar verdere duiding kan u hierbij niet geven (CG 2 p. 8, CG 1 p.6). Wanneer u gevraagd werd hoe u aan deze informatie kwam, slaagt u er ondanks aandringen niet in om een eenduidig antwoord te formuleren op de vraag of u dit rechtstreeks van R. (...) vernam dan wel via uw dochter, die voor haar tolkte (CG 2p.9). Kennelijk hebben jullie zich evenmin omtrent het profiel van R. (...) en diens (ex-)echtgenoot geïnformeerd bij de Tsjetsjeense gemeenschap in België of uw familie in Tsjetsjenië, hoewel jullie wél nog via via hoorden dat haar asielpcedure was beëindigd en zij mogelijk teruggekeerd waren naar Tsjetsjenië (CG 2 p.2, p.9).

Behalve de (eenmalige) mondelinge bedreiging van R. (...) in 2014, hebben zich overigens geen incidenten voorgedaan waaruit een ernstige dreiging bij een terugkeer naar Tsjetsjenië kan blijken om deze reden. Immers, hoewel R. (...) jullie contactgegevens had bent u nooit persoonlijk benaderd, noch werd uw familie in Tsjetsjenië bedreigd. U beweert weliswaar dat er bij uw zus nog een vrouw naar u zou hebben geïnformeerd, maar u blijft opvallend vaag over deze bezoeker: u weet niet aan te geven wanneer zij precies zou zijn langsgekomen, maar geeft aan dat het ergens in 2016 was. De identiteit van de vrouw kent u niet, ook uw zus zou haar niet kennen (CG 2 p.2-3). Uit uw verklaringen over haar bezoek blijken overigens geen enkele kwade intentie, ze zou slechts hebben aangegeven blij te zijn om u terug te zien (CG 2 p.2). Daar u reeds in het kader van uw voorgaande asielaanvraag beweerde dat dergelijke bezoeken bij uw zus plaatsvonden, hetgeen door het CGVS ongeloofwaardig werd bevonden, kan ook aan uw bijkomende vage beweringen omtrent recentere bezoeken weinig geloof worden gehecht.

De door u neergelegde foto’s waarop u met een andere vrouw staat afgebeeld, wijzigt niets aan bovenstaande. Vooreerst valt nergens uit op te maken wie de vrouw met u op de foto zou zijn, laat staan dat deze kunnen aantonen dat u met deze vrouw een dermate hoogoplopende ruzie had dat zij u met de dood zou bedreigen, noch dat haar (ex-)echtgenoot daadwerkelijk een hooggeplaatste medewerker van Kadyrov zou zijn. Ook de summiere schriftelijke verklaring van een jonge Afghaan die getuige zou zijn geweest van het dispuut doet aan bovenstaande vaststellingen geen afbreuk en bevat geen verdere relevante informatie over jullie ruzie. Gezien de vaststellingen in het kader van uw voorgaande asielaanvraag, waarin de actualiteit van uw relatie met R. (...) reeds werd betwist, legde u nog enkele foto’s voor ten bewijze van uw (inmiddels beëindigde) relatie met R. (...), die de aanleiding zou gevormd hebben voor uw ruzie met R. (...), doch hierbij moet opgemerkt worden dat het bestaan van deze relatie op zich nooit betwist werd, maar wel de duur (/de actualiteit) ervan. Gezien de voorgelegde foto’s allen

ongedateerd zijn vermogen deze niet hier een ander licht op te werpen. Uit uw verklaringen blijkt overigens dat deze relatie intussen hoe dan ook niet meer actueel is en u geen andere ernstige problemen vreest omwille van deze relatie.

Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De overige door u voorgelegde documenten zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. Het bewijs van woonst, afgeleverd in 2014, bevat geen relevante informatie met betrekking tot de door u aangehaalde asielmotieven.

De psychiatrische attesten van dr. Snauwaert (AZ Sint-Lucas Brugge) dd. 24/10/2014, vermelden de diagnose "Post Traumatisch Stresssyndroom, of beter nog: slachtoffer van intrafamiliaal geweld" (attest 24/10/2014). Er wordt in verwezen naar uw moeilijke relatie met uw inmiddels ex-echtgenoot en het feit dat u het slachtoffer bent van intrafamiliaal geweld, ook het moeten afstaan van het hoederecht over uw kinderen zou u zwaar gevallen zijn. U zou sinds 2014 niet meer in behandeling zijn (CG 2 p.3). Op dezelfde opsteldatum werd u nog een tweede attest verstrekt, waarin sprake is van momenten van verwardheid en vergeetachtigheid tijdens de sessies.

Hoewel het CGVS niet betwist dat u tijdens uw huwelijk mogelijk het slachtoffer was van intrafamiliaal geweld, moet toch worden opgemerkt dat u inmiddels 20 jaar gescheiden bent van uw echtgenoot. Sindsdien verbleven jullie meestal elk in een andere regio van de Russische Federatie en jullie hebben al jaren geen rechtstreeks contact meer gehad (CG 1 p.12). Ook na uw scheiding in 1997 bent u overigens nog meer dan 10 jaar in uw land van herkomst blijven wonen. Er kan dan ook vastgesteld worden dat uw huwelijk, hoewel mogelijk traumatiserend, niet de aanleiding noch de oorzaak is van uw komst naar Europa. Evenmin kan worden vastgesteld dat u omwille van dit huwelijk actueel enig risico op vervolging zou lopen in uw land van herkomst (zie supra). Zodoende kan er begrip opgebracht worden voor de eventuele psychische moeilijkheden die u zou hebben, doch deze psychiatrische attesten zijn geenszins van die aard dat ze de hierboven aangehaalde vaststellingen zouden kunnen wijzigen. Waar u verwijst naar geheugenproblemen (CG 2 p.3), moet vastgesteld worden dat u wel degelijk in staat bent gebleken om gedetailleerde, expliciete verklaringen af te leggen ten overstaan van het asielinstanties. Dat u zich soms bepaalde zaken niet meer zou herinneren doet aan bovenstaande vaststellingen geen afbreuk. Het door u voorgelegde psycho-medisch attest toont niet aan dat u effectief ernstige geheugenproblemen heeft, laat staan dat dit uitsluitel biedt over de ernst en draagwijdte van uw eventuele geheugenproblemen.

Voor zover in deze attesten verwezen wordt naar de moeilijke situatie voor de kinderen bij hun tantes, moet opgemerkt worden dat uit de attesten vooreerst niet blijkt dat uw kinderen zelf in behandeling zijn of waren bij de psychiater die het attest verstrekt. Het CGVS betwist op zich niet dat de kinderen het verblijf bij hun tantes als moeilijk ervaren en er mogelijk sprake was van verwaarlozing, doch er dient beklemtoont dat de omstandigheden van de overdracht van de kinderen door de ex-schoonfamilie naar u toe hoogst onduidelijk zijn en er geen geloofwaardige elementen zijn die erop wijzen dat uw ex-schoonfamilie uw kinderen opnieuw onder hun hoede zouden willen krijgen bij een terugkeer naar Tsjetsjenië, te meer gezien beide kinderen inmiddels meerderjarig zijn.

Volledigheidshalve wordt opgemerkt dat ook de derde asielaanvraag van uw dochter en de eerste asielaanvraag van uw zoon werden afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuur en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet."

Waar u verwees naar uw wens om uw opleiding in België te voltooien en hier te werken (CG 2 p.5), moet erop gewezen worden dat dergelijke motieven van socio-economische aard zijn en vreemd zijn aan internationale bescherming. Voorts blijkt uit het geheel van uw verklaringen dat jullie voor jullie komst naar België wel degelijk school liepen, hetzij onregelmatig. Er zijn dan ook geen aanwijzingen dat

u, inmiddels meerderjarig en volgens de tradities 'gezinshoofd', niet de mogelijkheid zou hebben om in uw land van herkomst uw scholing af te maken en/of er werk te zoeken.

Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde documenten werden besproken in het kader van de beslissing die ik nam naar aanleiding van uw moeders vierde asielaanvraag die hierboven werd uiteengezet (supra).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij haar aanvraag om erkenning als vluchteling of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus steunt op dezelfde asielmotieven als deze voorgehouden door haar moeder, A. L., wiens zaak bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is gekend onder het nr. 208 121. Bovendien wijst de Raad erop dat verzoekende partij zich in haar verzoekschrift beperkt tot dezelfde middelen als deze opgeworpen door haar moeder tegen de in haren hoofde genomen beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus eveneens van 28 juni 2017.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 194 771 van 9 november 2017 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd aan A. L.. Het arrest genomen in hoofde van de moeder van verzoekende partij luidt als volgt:

"1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart het Russische staatsburgerschap te bezitten en van Tsjetsjeense origine te zijn. U bent geboren in Urus-Martan (Tsjetsjenië) waar u ook woonde. U bent de moeder van S. A. (...) (O.V. X) en A. A. (...) (O.V. X) en bent in 1997 gescheiden van de vader van uw kinderen.

Op 26 september 2008 bent u in België aangekomen met uw op dat moment minderjarige kinderen; u diende er diezelfde dag een eerste asielaanvraag in. Op 14 november 2008 nam de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) een weigering van inoverwegingname van uw asielaanvraag omdat Polen volgens het Dublin-akkoord verantwoordelijk werd geacht voor de behandeling van uw asielaanvraag.

Zonder te zijn teruggekeerd naar Polen diende u op 11 mei 2009 een tweede asielaanvraag in. U verklaarde dat u Tsjetsjenië verliet omdat u problemen had met een Kadyrovtsi genaamd A. (...) en daaruit voortvloeiend problemen met uw broer. U beweerde dat u op een dinsdag in augustus 2008 werd meegenomen door A. (...) die u een lift aanbod naar Grozny. Deze A. (...) reed met u naar een bos waar hij u probeerde verkrachten. U slaagde er in te ontkomen. U was van oordeel dat u niet meer naar huis kon omwille van deze feiten, aangezien dit incident uw broer S. (...) ten schande zou brengen. U verbleef bij uw zus R. (...). Eind augustus, begin september 2008 zocht A. (...) uw broer op en vertelde hem dat jullie seksuele betrekkingen hadden en dat u had geprobeerd hem te doden. Omwille van de schaamte gaf uw broer aan dat hij u zelf zou doden. U besloot te vluchten samen met uw kinderen, die sinds uw scheiding werden opgevoed door de zussen van uw ex-man en er slecht behandeld werden.

Uw tweede aanvraag werd op 12 mei 2010 door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Het beroep dat u hiertegen indiende bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) werd op 27 december 2010 verworpen.

Zonder het land te hebben verlaten dienden u en uw intussen meerderjarig geworden dochter S. (...) op 26 augustus 2013 een respectievelijk derde en eerste asielaanvraag in. U verklaarde nog steeds niet te kunnen terugkeren naar Tsjetsjenië vanwege de asielmotieven die u reeds had uiteengezet bij uw vorige asielaanvragen, nl. problemen met uw broer nadat een militair u had willen verkrachten. Daartoe komen nog steeds onbekende mensen bij uw zus langs in Tsjetsjenië. U kon evenmin terugkeren naar Tsjetsjenië omdat u sedert eind 2009 een relatie begonnen was met de Iraniër R. G. (...) (O.V. X). U stelde dat hij geen moslim is en men daar in Tsjetsjenië een probleem van zou maken. Uw derde

asielaanvraag en de eerste aanvraag van uw dochter werden door het CGVS op 07/11/2013 afgewezen middels een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Het beroep dat jullie hiertegen aantekenden werd op 30/01/2014 negatief afgesloten met een bevestiging van de beslissing van het CGVS.

Na deze weigering, in maart 2014, bent u met uw dochter en zoon naar Duitsland vertrokken, waar jullie eveneens een asielaanvraag indienden. Onder de Dublin-verordening werd de verantwoordelijkheid voor jullie aanvraag door de Duitse asielinstanties aan de Belgische autoriteiten overgedragen.

Op 30/09/2014 diende u bij de Belgische autoriteiten een vierde asielaanvraag in, uw dochter diende een tweede aanvraag in, uw intussen meerderjarig geworden zoon vroeg een eerste maal asiel aan. U baseert deze aanvraag nog steeds op de asielmotieven die u in het kader van uw tweede asielaanvraag aanhaalde, met name vrees voor erewraak door uw broer nadat een zekere A. (...) u aanrandde. Voorts vreest u ook de familieleden van uw ex-man, die nog steeds het hoederecht over uw kinderen terugeisen en zinnen op wraak nadat u de kinderen vlak voor uw komst naar Europa van bij hen had ontvoerd. Ook zij zouden nog geregeld langsgaan bij uw zus.

Daarnaast haalt u aan dat u in het opvangcentrum van Arendonk waar u vanaf eind 2013 verbleef ruzie kreeg met een Tsjetsjeense vrouw genaamd R. (...) en haar oudste dochter M. (...), omwille van uw relatie met de Iraniër R. (...) en de omgang van uw dochter met Afghaanse medebewoners. Na een scheldpartij tussen beide partijen bedreigde R. (...) jullie: ze beweerde dat haar man een medewerker van Kadyrov is met een hoge functie en connecties, en dat deze man jullie bij een terugkeer naar Tsjetsjenië zou vermoorden uit wraak voor de belediging van zijn vrouw en dochter. De asielaanvraag van R. (...) zou inmiddels afgelopen zijn, mogelijk keerde zij terug naar Tsjetsjenië. U vernam van uw zus R. (...) dat er verschillende personen bij haar thuis naar jullie kwamen vragen: een onbekende jongeman vroeg er het telefoonnummer van uw zoon, een onbekende vrouw vroeg haar of u al was teruggekeerd uit het buitenland.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten neer: een bewijs van woonst, foto's van u en uw Iraanse ex-partner R. (...), twee psychiatrische attesten van dr. Snauwaert (AZ Sint-Lucas Brugge) dd. 24/10/2014, foto's van u met R. (...), een e-mail van dhr. Y. S. (...) gericht aan uw advocaat.

B. Motivering

De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

U slaagde er echter niet in aannemelijk te maken dat er in uw hoofde bij een eventuele terugkeer naar uw herkomstland sprake zou zijn van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

Vooreerst dient benadrukt te worden dat, nadat uw eerste asielaanvraag door de DVZ werd afgesloten met een weigering van inoverwegingname (26 quater Polen), uw tweede asielaanvraag door het Commissariaat-generaal werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op wezenlijke wijze ondermijnd werd en de door u aangehaalde feiten of redenen niet als bewezen werden beschouwd. Zo werden uw verklaringen ten overstaan van de Poolse en Belgische asielinstanties tegenstrijdig bevonden en werd vastgesteld dat u incoherente verklaringen aflegde met betrekking tot uw scheiding. Uw verklaringen over uw identiteitsdocumenten waren bovendien strijdig met de door u voorgelegde documenten en met uw voorgehouden asielrelaas. Het beroep dat u hiertegen aanhangig maakte bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd verworpen omdat u niet ter terechtzitting verschenen was en u er evenmin vertegenwoordigd was. U hebt geen cassatieberoep ingediend bij de Raad van State. Ook uw derde aanvraag werd door het CGVS afgesloten met een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming, nadat werd geoordeeld dat u geen

nieuwe elementen aanbracht die op duidelijke wijze aantoonde dat de beoordeling van uw vorige asielaanvraag incorrect was. De door u neergelegde brief van uw zus was niet bewijskrachtig en uw verklaringen over bezoeken en bedreigingen aan uw zus omwille van u werden ongeloofwaardig bevonden. Verder werd de actualiteit van uw relatie met een Iraanse man betwist en bijgevolg ook uw opwerping dat u omwille van deze relatie problemen zou kennen bij terugkeer naar uw land van herkomst. Bijkomend rees een sterk vermoeden dat jullie in 2011 nog naar uw land van herkomst zouden zijn teruggekeerd, hetgeen de geloofwaardigheid van uw asielmotieven verder aantastte. Het beroep dat u tegen deze beslissing aantekende werd door de RvV negatief afgesloten en de beoordeling van het CGVS werd bevestigd. U tekende hiertegen geen cassatieberoep aan bij de Raad van State.

Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige asielaanvraag en staat de beoordeling ervan vast. Aangezien u in het kader van onderhavige asielaanvraag ondermeer volhardt in het vluchtrelaas en de asielmotieven die eerder als niet bewezen werden beschouwd, mag er van u worden verwacht dat u gegevens of elementen aanbrengt die een ander licht werpen op de uitkomst van uw laatste asielaanvraag.

In casu kom ik tot de slotsom dat u geen dergelijke elementen naar voren brengt.

Uit uw administratieve dossier blijkt immers vooreerst dat u naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen bijkomende inhoudelijke verklaringen hebt afgelegd en evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken hebt aangebracht die betrekking hebben op de asielmotieven die u hebt aangehaald in het kader van uw tweede en derde asielaanvraag, namelijk dat u uw land van herkomst bent ontvlucht omdat u erwaak vreesde vanwege uw broer nadat u aangerand werd door een Kadyrovtsi genaamd A. (...). U beperkt zich integendeel louter tot een verwijzing naar deze asielmotieven die u in het verleden hebt uiteengezet (CG 2 p. 3-4), en die op geen enkele wijze als aangetoond worden beschouwd.

Hoewel u ten overstaan van de DVZ aanvankelijk op geen enkele manier nog verwees naar de problemen met uw ex-schoonfamilie (DVZ 4e AA rubriek 18), verwees u hier wel naar tijdens uw gehoren ten overstaan van het CGVS. U herhaalt dat uw kinderen slecht behandeld werden bij hun tantes langs vaderskant en dat u de kinderen ontvoerde. Omwille hiervan zou u nog problemen vrezen met (de familie van) de vader van uw kinderen (CG 1 p.6, p.9, CG 2 p.2). Indien deze vermeende problemen met uw ex-schoonfamilie werkelijk een reden zouden vormen waarom u niet terug zou kunnen keren naar Tsjetsjenië, mag evenwel verwacht worden dat u hiernaar zou refereren wanneer u specifiek gevraagd wordt wat er volgens u zou gebeuren bij een eventuele terugkeer, wat niet het geval bleek (DVZ 4e AA, CG 1 p.3).

In dit verband dient voorts opgemerkt te worden dat uw beide kinderen inmiddels meerderjarig zijn, het vraagstuk over hoederecht is dan ook nog weinig relevant. U geeft zelf al aan dat uw zoon inmiddels aanzien wordt als gezinshoofd (CG 1 p.9). Uit uw verklaringen blijkt verder nog dat uw schoonfamilie al sinds 2008 niet meer bij uw familie zou geweest zijn en er geen contact meer is geweest tussen de beide families (CG 1 p.11-12). Er zijn dan ook geen aanwijzingen van enige actuele dreiging vanwege uw ex-schoonfamilie.

Bovendien dient te worden vastgesteld dat jullie verklaringen omtrent de houding van uw ex-schoonfamilie en de manier waarop de kinderen onder uw hoede kwamen voorafgaand aan jullie vertrek uit Tsjetsjenië niet geloofwaardig zijn. Uw opeenvolgende verklaringen én jullie onderlinge verklaringen hieromtrent blijken immers manifest tegenstrijdig te zijn.

Zo stelt uw dochter dat u de kinderen persoonlijk van school kwam halen in september 2008, tijdens de schoolperiode, waarna jullie samen het land verlieten (CG 2 dochter p.6). U zou dus het initiatief tot de hereniging hebben genomen en uw kinderen vanop school ontvoerd hebben. Uw zoon daarentegen verklaarde dat hij en zijn zus op een ochtend besloten weg te lopen. Ze deden alsof ze gewoon naar school gingen, en zouden dan naar het huis waar u woonde zijn gelopen, waar ze met u werden herenigd. Meteen hierna zouden jullie samen het land hebben verlaten (CG 2 zoon p.7-8). In deze versie zouden de kinderen het initiatief tot jullie hereniging hebben genomen en kwamen zij zelf naar u toe. Uzelf tot slot beweerde dat uw zus de kinderen bij hun tantes thuis ging halen en ze per auto naar huis bracht, waarna jullie het land verlieten (CG 2 p.6-7, p.8). U verklaarde dus dat u het initiatief tot de hereniging nam, maar dat uw zus de kinderen van bij hen thuis ontvoerde. Nochtans had u hier zelf in het kader van uw tweede asielaanvraag andere verklaringen over afgelegd: met name dat de kinderen op een zaterdag waren weggelopen van bij hun tantes nadat u of hun tante hen had verteld dat ze aan de school zouden worden opgewacht om te vertrekken, waarna ze bij uw moeder toekwamen. Uw zus zou hen daar vervolgens zijn gaan ophalen en bracht hen naar u in Grozny, om die maandag samen te vertrekken (CG 22/09/2009, p. 13). Gezien het belang van dit scharniermoment mag verwacht worden dat jullie hierover coherenter verklaringen afleggen.

Geconfronteerd met de sterk uiteenlopende versies over deze cruciale gebeurtenis, kon u geen afdoende verklaring bieden (CG 2 p.7). U kan niet uitleggen waarom uw dochter andere verklaringen

zou afleggen (CG 2 p.8). U stelt weliswaar dat uw zoon wellicht jullie vertrek verwarde met een incident dat ongeveer een maand ervoor had plaatsgevonden, toen de kinderen tijdens de zomervakantie (toen er geen school was) waren weggelopen van bij hun tantes (CG 2 p.8, p.4, p.7). Hierna zouden de tantes hen echter zijn komen terughalen van bij u thuis, volgens uw verklaringen (CG 2 p.4, p.7). Er moet echter opgemerkt worden dat uit de verklaringen van uw zoon duidelijk bleek dat het door hem genoemde incident zich tijdens het schooljaar afspeelde - de kinderen deden net 'alsof ze naar school gingen' om hun tantes om de tuin te leiden - en jullie meteen nadien samen vertrokken zouden zijn (CG 2 zoon p. 7-8), terwijl u het wegloop-incident (hetgeen zich maar één keer zou hebben voorgedaan) nadrukkelijk in de zomervakantie situeert (CG 2 p.7). Waar u nu telkens herhaalt dat dit wegloop-incident zich ongeveer anderhalve maand voor uw vertrek al afspeelde en de kinderen hierna nog terugkeerden naar hun tantes, en u eveneens aangeeft dat zij maar 1 keer zouden zijn weggelopen, stel ik vast dat deze verklaringen geheel strijdig zijn met wat u verklaarde in het kader van uw tweede asielaanvraag (CG 22/09/2009 p.13, CG 01/03/2010 p.6). Uw uitleg weet dan ook geenszins te overtuigen, en kan de vastgestelde pertinente en manifeste tegenstrijdigheden niet ophelderen. Bovendien blijken de verklaringen van de kinderen hierover ook onderling strijdig te zijn. Zo ontkende uw zoon bij confrontatie de versie van uw dochter (CG 2 zoon p.7-8).

Gezien de grote discrepanties in jullie verklaringen over dit schakelmoment, kan slechts geconcludeerd worden dat jullie de werkelijke omstandigheden betreffende de overdracht van uw kinderen bewust trachten te verbergen. Hiermee heeft u niet aannemelijk gemaakt dat u de kinderen zonder toestemming van uw ex-schoonfamilie zou hebben meegenomen naar het buitenland, én dat zij omwille hiervan nog problemen zouden creëren voor u of uw kinderen bij terugkeer naar Tsjetsjenië.

Er kan voorts nog gewezen worden op de verklaringen van uw dochter, door u beaamd (CG 2p.11), dat u het jaar voor jullie vertrek nog van uw schoonfamilie de keuze kreeg om uw kinderen permanent mee te nemen en dat de tantes van uw kinderen hen liever kwijt waren (CG 2 dochter p.4-5). Het is in het licht van voorgaande des te onaannemelijker dat u de kinderen korte tijd later zou "ontvoerd" hebben en omwille daarvan tot op heden nog problemen zou vrezen vanwege uw ex-schoonfamilie. Ook de verklaring waarom u in 2007 niet zou zijn ingegaan op het aanbod om uw kinderen zelf onder uw hoede te nemen zijn weinig overtuigend: u geeft aan dat u nergens naartoe kon met de kinderen en het niet mocht van uw grootvader (CG 2 p. 11), uw dochter stelt dan weer dat u werkloos was en geen geld had (CG 2 dochter p. 5). Uit het geheel van jullie verklaringen blijkt nochtans dat u degene was die het kindergeld ontving (CG 2 p.11) - hoewel de kinderen niet bij u verbleven - én u bovendien de laatste twee jaar voor uw vertrek tewerkgesteld was in een carwash (CG 2 p.4) én op de markt handel dreef (CG 22/09/2009 p.5-6). U verklaarde zelf overigens al te sparen om een eigen huis te bouwen (CG 22/09/2009 p.7). Dergelijke vaststellingen ondermijnen uw vermeende ernstige problemen met uw ex-schoonfamilie omwille van een strijd om het hoederecht van de kinderen des te meer.

Waar u tijdens uw eerste gehoor ten overstaan van het CGVS nog verwees naar uw relatie met de Iraniër R. (...) (CG 1 p. 6), werd tijdens uw tweede gehoor opgetekend dat deze relatie inmiddels reeds beëindigd is (CG 2 p. 10). Er werd geen actuele vrees voor vervolging noch ernstige schade in uw hoofde vastgesteld omwille van deze relatie. Weliswaar zou deze relatie in het verleden de aanzet hebben gegeven tot problemen met de Tsjetsjeense gemeenschap (er werd over u geroddeld en u genoot een kwalijke reputatie), doch u verklaart hierover geen andere zwaarwichtige problemen te hebben gekend dan een dispuut met de Tsjetsjeense R. (...) en diens gezin in het opvangcentrum van Arendonk in 2014 (CG1 p.13, CG 2 p. 10-11). Uw familie in Tsjetsjenië zou weliswaar op de hoogte zijn van deze voormalige relatie, de geruchten en roddels zouden hen bereikt hebben, maar u bent niet op de hoogte van enige noemenswaardige reactie van uw familie hierop (CG 1 p.13). Het conflict met R. (...) had betrekking op uw relatie met R. (...) maar ging vooral over de omgang van uw dochter met medebewoners in het centrum (CG 2 p.9). Het conflict met het gezin van de Tsjetsjeense R. (...) zou eenmalig geëscaleerd zijn tot een scheld- en vechtpartij tussen uw dochter, R. (...)’s dochter, R. (...) en uzelf, uw zoon zou tussenbeide zijn gekomen (CG 2 p.9-10). De doodsbedreigingen die R. (...) uitte tijdens deze ruzie in het opvangcentrum doet u vrezen voor uw leven bij terugkeer naar Tsjetsjenië.

Hoewel het CGVS op zich niet betwist dat er in het opvangcentrum mogelijk spanningen waren tussen uw gezin en het gezin van R. (...), heeft u niet aannemelijk gemaakt omwille van dergelijk dispuut een reëel risico op vervolging of ernstige schade te lopen bij terugkeer naar uw land van herkomst.

Immers, jullie verklaringen over de bedreiging die R. (...) zou hebben geuit missen aannemelijkheid. U en uw dochter gaven duidelijk aan dat R. (...) voorafgaand aan de ruzie, toen de sfeer nog ontspannen was, meermaals te kennen gaf dat zij met haar kinderen voor haar echtgenoot op de vlucht was (CG 2 p.8-9). Dat zij tijdens jullie ruzie jullie dan bedreigde dat 'haar man wraak op jullie zou nemen als jullie zouden terugkeren naar Tsjetsjenië', is dan ook verstoken van elke logische zin en aannemelijkheid. Geconfronteerd met deze ongerijmdheid, liet u zich ontvallen "eigenlijk dat zijn mijn problemen niet, ik heb genoeg aan mijn eigen problemen." (CG 2 p.9), om meteen daarna toch te moeten toegeven dat uw asielmotief net verband houdt met R. (...) en diens profiel (Ibid.).

Zij zou bovendien beweerd hebben dat haar man jullie kon doden 'omdat hij een Kadyrovtsi was en hoge connecties zou hebben'. Het is dan ook uiterst opmerkelijk dat u en uw gezinsleden de naam en precieze functie van deze man niet kennen, en ook de familienaam van R. (...) of haar kinderen weten jullie niet (DVZ 4e AA, rubriek 15, CG 1 p.10, CG 2 p.2, p.8, CG 2 dochter p.2-3, CG 2 zoon p.6). Uw verklaringen en die van uw dochter omtrent de functie van R. (...)’s echtgenoot zijn overigens uitermate vaag en onderling weinig coherent: uw dochter geeft aan dat hij de rechterhand was van Kadyrov 'ofzo' (CG 2 dochter p. 2), u daarentegen vermeldt dat hij 'iets met gevangenen' deed, maar verdere duiding kan u hierbij niet geven (CG 2 p. 8, CG 1 p.6). Wanneer u gevraagd werd hoe u aan deze informatie kwam, slaagt u er ondanks aandringen niet in om een eenduidig antwoord te formuleren op de vraag of u dit rechtstreeks van R. (...) vernam dan wel via uw dochter, die voor haar tolkte (CG 2p.9). Kennelijk hebben jullie zich evenmin omtrent het profiel van R. (...) en diens (ex-)echtgenoot geïnformeerd bij de Tsjetsjeense gemeenschap in België of uw familie in Tsjetsjenië, hoewel jullie wél nog via via hoorden dat haar asielprocedure was beëindigd en zij mogelijk teruggekeerd waren naar Tsjetsjenië (CG 2 p.2, p.9).

Behalve de (eenmalige) mondelinge bedreiging van R. (...) in 2014, hebben zich overigens geen incidenten voorgedaan waaruit een ernstige dreiging bij een terugkeer naar Tsjetsjenië kan blijken om deze reden. Immers, hoewel R. (...) jullie contactgegevens had bent u nooit persoonlijk benaderd, noch werd uw familie in Tsjetsjenië bedreigd. U beweert weliswaar dat er bij uw zus nog een vrouw naar u zou hebben geïnformeerd, maar u blijft opvallend vaag over deze bezoeker: u weet niet aan te geven wanneer zij precies zou zijn langsgesproken, maar geeft aan dat het ergens in 2016 was. De identiteit van de vrouw kent u niet, ook uw zus zou haar niet kennen (CG 2 p.2-3). Uit uw verklaringen over haar bezoek blijken overigens geen enkele kwade intentie, ze zou slechts hebben aangegeven blij te zijn om u terug te zien (CG 2 p.2). Daar u reeds in het kader van uw voorgaande asielaanvraag beweerde dat dergelijke bezoeken bij uw zus plaatsvonden, hetgeen door het CGVS ongeloofwaardig werd bevonden, kan ook aan uw bijkomende vage beweringen omtrent recentere bezoeken weinig geloof worden gehecht.

De door u neergelegde foto's waarop u met een andere vrouw staat afgebeeld, wijzigt niets aan bovenstaande. Vooreerst valt nergens uit op te maken wie de vrouw met u op de foto zou zijn, laat staan dat deze kunnen aantonen dat u met deze vrouw een dermate hoogoplopende ruzie had dat zij u met de dood zou bedreigen, noch dat haar (ex-)echtgenoot daadwerkelijk een hooggeplaatste medewerker van Kadyrov zou zijn. Ook de summiere schriftelijke verklaring van een jonge Afghaan die getuige zou zijn geweest van het dispuut doet aan bovenstaande vaststellingen geen afbreuk en bevat geen verdere relevante informatie over jullie ruzie. Gezien de vaststellingen in het kader van uw voorgaande asielaanvraag, waarin de actualiteit van uw relatie met R. (...) reeds werd betwist, legde u nog enkele foto's voor ten bewijze van uw (inmiddels beëindigde) relatie met R. (...), die de aanleiding zou gevormd hebben voor uw ruzie met R. (...), doch hierbij moet opgemerkt worden dat het bestaan van deze relatie op zich nooit betwist werd, maar wel de duur (/de actualiteit) ervan. Gezien de voorgelegde foto's allen ongedateerd zijn vermogen deze niet hier een ander licht op te werpen. Uit uw verklaringen blijkt overigens dat deze relatie intussen hoe dan ook niet meer actueel is en u geen andere ernstige problemen vreest omwille van deze relatie.

Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De overige door u voorgelegde documenten zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. Het bewijs van woonst, afgeleverd in 2014, bevat geen relevante informatie met betrekking tot de door u aangehaalde asielmotieven.

De psychiatrische attesten van dr. Snauwaert (AZ Sint-Lucas Brugge) dd. 24/10/2014, vermelden de diagnose "Post Traumatisch Stresssyndroom, of beter nog: slachtoffer van intrafamiliaal geweld" (attest 24/10/2014). Er wordt in verwezen naar uw moeilijke relatie met uw inmiddels ex-echtgenoot en het feit dat u het slachtoffer bent van intrafamiliaal geweld, ook het moeten afstaan van het hoederecht over uw kinderen zou u zwaar gevallen zijn. U zou sinds 2014 niet meer in behandeling zijn (CG 2 p.3). Op dezelfde opsteldatum werd u nog een tweede attest verstrekt, waarin sprake is van momenten van verwardheid en vergeetachtigheid tijdens de sessies.

Hoewel het CGVS niet betwist dat u tijdens uw huwelijk mogelijk het slachtoffer was van intrafamiliaal geweld, moet toch worden opgemerkt dat u inmiddels 20 jaar gescheiden bent van uw echtgenoot. Sindsdien verbleven jullie meestal elk in een andere regio van de Russische Federatie en jullie hebben al jaren geen rechtstreeks contact meer gehad (CG 1 p.12). Ook na uw scheiding in 1997 bent u overigens nog meer dan 10 jaar in uw land van herkomst blijven wonen. Er kan dan ook vastgesteld worden dat uw huwelijk, hoewel mogelijk traumatiserend, niet de aanleiding noch de oorzaak is van uw komst naar Europa. Evenmin kan worden vastgesteld dat u omwille van dit huwelijk actueel enig risico

op vervolging zou lopen in uw land van herkomst (zie supra). Zodoende kan er begrip opgebracht worden voor de eventuele psychische moeilijkheden die u zou hebben, doch deze psychiatrische attesten zijn geenszins van die aard dat ze de hierboven aangehaalde vaststellingen zouden kunnen wijzigen. Waar u verwijst naar geheugenproblemen (CG 2 p.3), moet vastgesteld worden dat u wel degelijk in staat bent gebleken om gedetailleerde, expliciete verklaringen af te leggen ten overstaan van het asielinstanties. Dat u zich soms bepaalde zaken niet meer zou herinneren doet aan bovenstaande vaststellingen geen afbreuk. Het door u voorgelegde psycho-medisch attest toont niet aan dat u effectief ernstige geheugenproblemen heeft, laat staan dat dit uitsluitel biedt over de ernst en draagwijdte van uw eventuele geheugenproblemen.

Voor zover in deze attesten verwezen wordt naar de moeilijke situatie voor de kinderen bij hun tantes, moet opgemerkt worden dat uit de attesten vooreerst niet blijkt dat uw kinderen zelf in behandeling zijn of waren bij de psychiater die het attest verstrekt. Het CGVS betwist op zich niet dat de kinderen het verblijf bij hun tantes als moeilijk ervaren en er mogelijk sprake was van verwaarlozing, doch er dient beklemtoont dat de omstandigheden van de overdracht van de kinderen door de ex-schoonfamilie naar u toe hoogst onduidelijk zijn en er geen geloofwaardige elementen zijn die erop wijzen dat uw ex-schoonfamilie uw kinderen opnieuw onder hun hoede zouden willen krijgen bij een terugkeer naar Tsjetsjenië, te meer gezien beide kinderen inmiddels meerderjarig zijn.

Volledigheidshalve wordt opgemerkt dat ook de derde asielaanvraag van uw dochter en de eerste asielaanvraag van uw zoon werden afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuur en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partij beroept zich in een enig middel op de schending van de artikelen 48/3 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. X; RvS 15 februari 2007, nr. X). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in

rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. X; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. X) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. X). De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3. Waar verzoekende partij zich bij haar verweer in hoofddorde beperkt tot het op summiere wijze hernemen van alle door haar aangehaalde redenen waarom zij niet kan terugkeren naar haar land van herkomst wijst de Raad erop dat het louter herhalen van de asielmotieven echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten (RvS 10 maart 2006, nr. X; RvS 4 januari 2006, nr. X). Het komt derhalve aan verzoekende partij toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar zij op voormelde wijze in gebreke blijft. Ook het louter tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, doch zonder één element van de bestreden beslissing afdoende en concreet te weerleggen, is niet dienstig om de vaststellingen van de bestreden beslissing onderuit te halen.

2.2.4. Waar verzoekende partij haar fouten – zoals zij het stelt in het verzoekschrift – bij vorige en huidige asielaanvragen poogt te verantwoorden door haar beperkt onderwijsniveau, haar geheugen- en psychologische problemen en de mogelijke stress die zij had tijdens de gehoren wijst de Raad er vooreerst op dat, hoewel wordt erkend dat elk verhoor een zekere mate van stress met zich brengt, dit verzoekende partij niet ontslaat van de plicht haar relaas zo volledig en correct mogelijk uiteen te zetten, gelet op het feit dat de beslissing van een persoon om zijn land te verlaten dermate fundamenteel en ingrijpend is en de feiten die hiertoe aanleiding hebben gegeven geen details betreffen, bijvoorbeeld de wijze van “ontvoering” van haar kinderen, die zij eveneens aanduidt als een asielmotief. Verder kan door de Raad niet worden ingezien hoe een zekere scholingsgraad zou zijn vereist teneinde haar toe te laten een geloofwaardig relaas naar voor te brengen van de problemen en de gebeurtenissen die zij zelf heeft ondervonden en meegemaakt. Verzoekende partij toont dit ook niet in concreto aan. Wat betreft het louter opnieuw verwijzen naar de zich reeds in het administratief dossier bevindende medische attesten aangaande haar geheugenproblemen stelt de Raad vast dat verzoekende partij hiermee geen afbreuk doet aan de desbetreffende motivering van verwerende partij. Bovendien stelt de Raad vast dat in deze medische attesten op generlei wijze wordt geattesteerd dat verzoekende partij haar cognitieve geheugen dermate zou zijn aangetast dat zij in de absolute onmogelijkheid zou zijn een coherent en consistent relaas naar voor te brengen betreffende de gebeurtenissen die zij persoonlijk heeft meegemaakt en die rechtstreeks verband houden met haar vlucht uit haar land van herkomst.

2.2.5. Aangaande het betoog van verzoekende partij dat zij de problemen met haar schoonfamilie niet vermeldde bij het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken omdat het gehoor daar te kort was wijst de Raad er evenwel op dat van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn meervoudige asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk opnieuw aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst of die hem op absolute wijze verhinderen van terug te keren. De asielzoeker dient dit zo volledig mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. De Raad stipt verder ook aan dat, ondanks het feit dat de “verklaring meervoudige asielaanvraag”, die wordt ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken, waarin onder vraag 18 wordt gevraagd een overzicht te geven van de belangrijkste feiten die wijzen op een vrees of een risico, niet tot doel heeft een uitvoerig of

gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, van verzoekende partij mag worden verwacht dat zij alle wezenlijke elementen uit haar asielrelaas vermeldt (administratief dossier, stuk 17). Verder blijkt nergens uit deze “verklaring meervoudige asielaanvraag” dat verzoekende partij een tijdslimiet werd opgelegd binnen dewelke zij haar asielmotieven diende uiteen te zetten en werd haar bij de invulling van dit document, bij vraag 18, de gelegenheid geboden haar asielrelaas zelf te vertellen. Ook onder vraag 15 dat peilt naar de nieuwe elementen en het verband met eerdere asielaanvragen vermeldt verzoekende partij de vrees voor haar schoonfamilie niet. Op de slotvraag of zij nog iets had toe te voegen antwoordt verzoekende partij louter te willen werken om haar kinderen te onderhouden en normaal als mens te willen leven. Verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat haar niet de kans werd geboden om tijdens dit interview een essentieel element van haar asielrelaas – met name de vrees voor haar schoonfamilie ingegeven door de slechte behandeling van haar kinderen bij hun tantes aan vaderskant – uiteen te zetten. Deze vaststellingen in acht genomen, besluit de Raad dat de argumentatie van verzoekende partij niet kan worden bijgetreden.

2.2.6. Waar verzoekende partij betreffende de “ontvoering” van haar kinderen oppert dat haar kinderen zich de wijze waarop niet exact kunnen herinneren nu dit reeds negen jaar geleden was en zij op dat ogenblik slechts twaalf en dertien jaar waren, oordeelt de Raad evenwel dat gezien de uitzonderlijkheid en de eenmaligheid van dit gebeuren, meer bepaald het onttrokken worden aan de opvoeding van hun tantes aan vaderszijde waar zij werden opgevoed en slecht werden behandeld, het op dat ogenblik niet meer naar school hoeven te gaan in Tsjetsjenië en het “overlopen” naar hun moeder gevolgd door een onmiddellijk verlaten van hun land, mag worden aangenomen dat een twaalf- en dertienjarige zich de wijze van de uitzonderlijke overgang van hun tantes naar hun moeder ook op later leeftijd nog levendig kunnen herinneren. Verder gaat verzoekende partij eraan voorbij dat zij ook zelf desbetreffend tegenstijdige verklaringen heeft afgelegd waarbij zij de aangaande motivering in de bestreden beslissing in concreto ongemoeid laat. Desbetreffende motivering van verwerende partij blijft dan ook onverminderd overeind.

Ook de navolgende motivering die doet besluiten tot de onaannemelijkheid van de ontvoering en de strijd om het hoederecht wordt door verzoekende partij ongemoeid gelaten waardoor deze als onbetwist en vaststaand moet worden beschouwd:

“Er kan voorts nog gewezen worden op de verklaringen van uw dochter, door u beaamd (CG 2p.11), dat u het jaar voor jullie vertrek nog van uw schoonfamilie de keuze kreeg om uw kinderen permanent mee te nemen en dat de tantes van uw kinderen hen liever kwijt waren (CG 2 dochter p.4-5). Het is in het licht van voorgaande des te onaannemelijker dat u de kinderen korte tijd later zou “ontvoerd” hebben en omwille daarvan tot op heden nog problemen zou vrezen vanwege uw ex-schoonfamilie. Ook de verklaring waarom u in 2007 niet zou zijn ingegaan op het aanbod om uw kinderen zelf onder uw hoede te nemen zijn weinig overtuigend: u geeft aan dat u nergens naartoe kon met de kinderen en het niet mocht van uw grootvader (CG 2 p. 11), uw dochter stelt dan weer dat u werkloos was en geen geld had (CG 2 dochter p. 5). Uit het geheel van jullie verklaringen blijkt nochtans dat u degene was die het kindergeld ontving (CG 2 p.11) - hoewel de kinderen niet bij u verbleven - én u bovendien de laatste twee jaar voor uw vertrek tewerkgesteld was in een carwash (CG 2 p.4) én op de markt handel dreef (CG 22/09/2009 p.5-6). U verklaarde zelf overigens al te sparen om een eigen huis te bouwen (CG 22/09/2009 p.7). Dergelijke vaststellingen ondermijnen uw vermeende ernstige problemen met uw ex-schoonfamilie omwille van een strijd om het hoederecht van de kinderen des te meer.”

2.2.7. Aangaande het verweer van verzoekende partij dat verwerende partij navraag had moeten doen bij het opvangcentrum Arendonk naar de identiteit van R. waarmee zij slaande ruzie had gehad, is de Raad van oordeel dat een dergelijke vraag om inlichtingen totaal irrelevant is daar reeds op andere afdoende gronden werd gemotiveerd waarom een vrees via R. volstrekt ongeloofwaardig is. De Raad wijst desbetreffend in het bijzonder naar navolgende motivering van verwerende partij die door verzoekende partij op zich niet wordt weerlegd:

“Immers, jullie verklaringen over de bedreiging die R. (...) zou hebben geuit missen aannemelijkheid. U en uw dochter gaven duidelijk aan dat R. (...) voorafgaand aan de ruzie, toen de sfeer nog ontspannen was, meermaals te kennen gaf dat zij met haar kinderen voor haar echtgenoot op de vlucht was (CG 2 p.8-9). Dat zij tijdens jullie ruzie jullie dan bedreigde dat ‘haar man wraak op jullie zou nemen als jullie zouden terugkeren naar Tsjetsjenië’, is dan ook verstoken van elke logische zin en aannemelijkheid. (...) Uw verklaringen en die van uw dochter omtrent de functie van R. (...)’s echtgenoot zijn overigens uitermate vaag en onderling weinig coherent: uw dochter geeft aan dat hij de rechterhand was van Kadyrov ‘ofzo’ (CG 2 dochter p. 2), u daarentegen vermeldt dat hij ‘iets met gevangenen’ deed, maar verdere duiding kan u hierbij niet geven (CG 2 p. 8, CG 1 p.6). Wanneer u gevraagd werd hoe u aan deze informatie kwam, slaagt u er ondanks aandringen niet in om een eenduidig antwoord te formuleren

op de vraag of u dit rechtstreeks van R. (...) vernam dan wel via uw dochter, die voor haar tolkte (CG 2p.9).”.

2.2.8. Uit hetgeen voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat het asielrelaas van verzoekende partij doorheen haar asielaanvragen ongeloofwaardig is bevonden en in onderhavige asielaanvraag de nieuwe gegevens die verzoekende partij heeft aangebracht niet van aard zijn om de geloofwaardigheid van haar relaas en vrees te herstellen. Derhalve kan verzoekende partij noch de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch de subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 48/4, § 2, a en b van de voormelde wet worden toegekend.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet.

In de bestreden beslissing motiveert verwerende partij desbetreffend als volgt: “Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.”.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete elementen bijbrengt die deze vaststelling weerleggen.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.9. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissingen en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 19 en 20), en dat verzoekende partij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal van 8 januari 2015 en 7 juni 2017 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Russisch en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft de asielaanvragen van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. X; RvS 28 november 2006, nr. X). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.10. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.”

Volledigheidshalve wijst de Raad erop dat ook verzoekende partij bij het gehoor op het Commissariaat-generaal van 23 oktober 2014, 8 januari 2015 en 7 juni 2017 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Russisch en bijgestaan door haar advocaat.

Derhalve kan ook ten aanzien van verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de

vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, en evenmin een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen november tweeduizend zeventien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT